

Mga Pinaniniwalaan Sa Islām

**Inihanda ng:
Zulfi Foreigner's Guidance Office**

**Inilimbag ng:
Deputy of Ministry for Publication and Islamic
Research
1434 Hijri**

ح
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد، ١٤٢٧ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

شعبة توعية الجاليات في الزلفي

أصول العقيدة . / مكتب الدعوة وتوعية الجاليات في الزلفي .-

الرياض، ١٤٢٧ هـ

٥٦ ص؛ ١٢ × ١٧ سم .

ردمك : ٦-٥٤٨-٢٩-٩٩٦٠

(النص باللغة الفلبينية)

أ - العنوان

١ - العقيدة الإسلامية

١٤٢٧ / ٣٦٧٧

ديوي ٢٤٠

رقم الإيداع : ١٤٢٧ / ٣٦٧٧

ردمك : ٦-٥٤٨-٢٩-٩٩٦٠

الطبعة الثامنة

هـ ١٤٣٤

أصول العقيدة

Mga Pinaniniwalaan Sa Islām

I. Ang Tawhīd at ang mga Uri Nito

Ang Tawhīd ay ang pagbubukod-tangi kay Allāh sa anumang nauukol sa Kanya at sa anumang kailangang gampanan sa Kanya na mga uri ng pagsamba. Sinabi ni Allāh¹:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Hindi Ko nilikha ang jinni at ang tao bagkus upang sambahin nila Ako.” (51:56)

At sinabi pa Niya:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

“Sambahin ninyo si Allāh at huwag kayong magtambal sa Kanya ng anuman.” (4:36)

Ang Tawhīd ay tatlong uri: *Tawhīd al-Ulūhiyyah* (Kaisahan sa Pagkadiyos), *Tawhīd ar-Rubūbiyyah* (Kaisahan sa Pagkapanginoon)

¹ Ang mga talata ng Qur'an o mga Hadīth na sinipi rito ay salin lamang mula sa wikang Arabe ng kahulugan ng Salita ni Allah, o ng salita ni Propeta Muhammad (SAS), ayon sa kakayahan ng tagapagsalin.

at *Tawhīd al-Asmā' wa as-Sifāt* (Kaisahan sa mga Pangalan at mga Katangian).

1. **Tawhīd ar-Rubūbiyyah**

Ang Tawhīd ar-Rubūbiyyah (Kaisahan sa Pagkapanginoon) ay ang pagbubukod-tangi kay Allāh sa **paglikha** at **pangangasiwa** sa sansinukob at Siya rin ang **taga-pagtutustos**, ang **taga-pagbibigay-buhay**, ang **taga-bawi ng buhay**, at ang **nagtataglay ng paghahari** (o pagmamay-ari) sa mga langit at lupa.

Sinabi ni Allah:

هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ

“May tagapaglikha pa bang iba bukod kay Allah na nagtutustos sa inyo mula sa langit at lupa? Walang Diyos kundi Siya.” (35:3)

Sinabi pa Niya:

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Mapagpala Siya na nasa kamay Niya ang paghahari at Siya ay may kakayahan sa lahat ng bagay.” (67:1)

Ang paghahari ni Allāh ay paghaharing sumasaklaw sa lahat ng Sansinukob, ginagawa Niya rito ang anumang Kanyang ninanais.

Tungkol naman sa pamumukod-tangi ni Allāh sa pangangasiwa, Siya ay namumukod sa pangangasiwa sapagkat Siya lamang ang nangangasiwa sa lahat ng nilikha.

Sinabi Niya:

أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

“Tunay ngang Kanya ang paglikha at ang pag-uutos. Mapagpala si Allāh, ang Panginoon ng mga nilalang.” (7:54)

Walang nagkakaila sa uri ng Tawhīd na ito kundi ang mga taong hibang. Ikinakaila nila ito sa salita sa kabila ng pagkakilala nila nito sa kaibuturan ng kanilang mga puso, gaya nga ng sinabi ni Allah:

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ

“At ikinaila nila ang mga tanda, samantalang natiyak ito ng kanilang mga sarili, ...” (27:14)

2. Tawhīd al-Ulūhiyyah

Ang Tawhīd al-Ulūhiyyah (Kaisahan sa Pagka-diyos) ay ang pagbu-bukod-tangi kay Allāh sa lahat ng uri ng pagsamba: hindi gagawa ang tao ng isa pang sasambahin at pag-uukulan ng pagsamba bukod kay Allah. Ang uri na ito ng Tawhīd ay ang dahilan kung kaya nilikha ni Allāh ang mga nilalang, gaya nga ng sinabi Niya:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Hindi Ko nilikha ang jinni at ang tao bagkus upang sambahin nila Ako.” (51:56)

Ito rin ang dahilan kung kaya isinugo Niya ang mga propeta at ibinaba Niya ang mga Banal na Aklat, gaya nga ng sinabi Niya:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“Wala Kaming isinugo bago ka pa na hindi Namin isiniwalat sa kanya na walang Diyos kundi Ako, kaya sambahin ninyo Ako.” (21:25)

Ang uring ito ng Tawhīd din ang ikinaila ng mga Mushrik¹ noong anyayahan sila ng mga sugo sa Tawhīd:

قَالُوا أَجِئْنَا لَتَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا

“Sinabi nila: “Dumating ka ba sa amin upang sambahin namin si Allāh lamang at iwan namin ang sinasamba noon ng aming mga ninuno?...” (7:70)

Dahil dito, hindi matatanggap na magbaling ng anuman sa mga uri ng pagsamba sa iba pa bukod kay Allāh, ni sa anghel na malapit kay Allāh, ni sa propeta na isinugo, ni sa matuwid na tao, at ni sa isa man sa mga

¹ Taong gumagawa ng Shirk o lumalabag sa Tawhīd. Sa kabuuan ang Mushrik ay ang sinumang naniniwalang may iba pang Panginoon bukod pa kay Allāh, ang namumukod-tanging tunay na Diyos, at sumasamba sa iba pa kay Allāh.

nilikha sapagkat ang pagsamba ay hindi matatanggap kung hindi ukol kay Allāh.

3. **Tawhīd al-Asmā' wa aṣ-Ṣifāt**

Ang Tawhīd al-Asmā' wa aṣ-Ṣifāt (Kaisahan sa mga Pangalan at mga Katangian) ay ang paniniwala sa pamumukod-tangi ni Allāh sa anumang ipinangalan Niya at ipinanlarawan Niya sa Kanyang sarili na nasasaad sa Qur'ān, o sa anumang ipinangalan ng Kanyang Sugo (SAS)¹ sa Kanya at sa ipinanlalarawan nito sa Kanya na nasasaad sa Hadīth², at ang pagkilala sa mga ito sa paraang naaangkop sa Kanyang kadakilaan nang walang *tahrif* (pagpapalit ng kahulugan), walang *ta'til* (pag-aalis ng kahulugan), walang *takyif* (paglalarawan ng kahulugan), at walang *tamthil* (paghahalintulad), ayon sa tunay na kahulugan ng mga ito, hindi ayon sa kahulugang patalinhaga. Ang halimbawa

¹ (SAS): Sallallāhu 'Alayhi wa Sallam: Basbasan at batiin siya ni Allah. Sinasabi ito kapag binanggit ang pangalan o ang taguri ni Propeta Muhammad (SAS) o kapag tinutukoy siya.

² Ang Hadīth ay ang ulat hinggil sa Sunnah ng Propeta Muhammad (SAS). Ang Sunnah ay kung ano ang sinabi, ang ginawa at ang sinang-ayunan ng Propeta Muhammad (SAS).

nito; si Allāh ay nagpangalan sa Kanyang sarili ng *al-Hayy* (ang Buhay), kaya naman tungkulin nating maniwala na ang *al-Hayy* (ang Buhay) ay isa sa mga pangalan ni Allāh at tungkulin din nating maniwala sa anumang katangiang nilalaman ng pangalang ito at iyon ay ang ganap na buhay na hindi naunahan ng kawalang-buhay at hindi susundan ng pagkalipol. Pinangalanan ni Allāh ang Kanyang sarili na *as-Samiʿ* (ang Nakaririnig) kaya tungkulin nating maniwala na ang *as-Samiʿ* ay isa sa mga pangalan Niya, na ang pagdinig ay isa sa mga katangian Niya, at Siya ay Nakaririnig.

Isa pang halimbawa. Sinabi ni Allāh:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا
قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ

“Nagsabi ang mga Hudyo: 'Ang kamay ni Allah ay nakagapos.' Maigapos nawa ang mga kamay nila at isinumpa sila dahil sa kanilang sinabi. Datapwa't ang dalawang Kamay Niya ay nakaabot: nagkakaloob Siya sa paraang Kanyang nais....” (5:64)

Samakatuwid, kinilala ni Allāh na nagtataglay ang Kanyang sarili ng dalawang kamay, na inilarawang nakaabot: masaganang nagbibigay. Kaya, tungkulin nating maniwala na si Allāh ay may dalawang kamay na nakaabot upang magbigay at magbiyaya. Subalit tungkulin nating huwag nating tangkain—sa pamamagitan ng imahinasyon ng ating mga isip ni sa pamamagitan ng pagbigkas ng ating mga bibig—na ilarawan ang kahulugan ng dalawang kamay na iyon ni ihalintulad ang mga iyon sa mga kamay ng mga nilikha sapagkat si Allāh ay nagsabi:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“...Walang anumang katulad sa Kanya. At Siya ang Nakaririnig, ang Nakakikita.” (42:11)

Ang buod ng tinalakay tungkol sa uri ng Tawhīd na ito ay tungkulin nating kilalanin ang anuman sa mga pangalan at mga katangian na kinilala ni Allāh na taglay ng Kanyang sarili at kinilala ng Kanyang Sugo (SAS) na taglay Niya ayon sa tunay na kahulugan ng mga ito, nang walang *Tahrif*

(pagpapalit ng kahulugan), walang *Tamthīl* (paghahalintulad), walang *Takyīf* (paglalarawan ng kahulugan), at walang *Ta'tīl* (pag-aalis ng kahulugan).

II. Ang Kahulugan ng *Lā Ilāha Illallāh*

Ang paniniwala sa *Lā Ilāha Illallāh*. Walang Diyos Kundi si Allāh ay ang pangunahing saligan ng Islam at ito ay may pinakadakilang kalagayan sa Relihiyong Islām sapagkat ito ang una sa mga haligi ng Islām, ang pinakamataas na sangay sa mga sangay ng pananampalataya, at ang pagtanggap ni Allāh sa mga gawa ng tao ay nakabatay sa pagpapahayag nito at sa pagkilos o paggawa ayon sa mga hinihiling nito.

Tungkol naman sa totoong kahulugan nito na hindi dapat lumihis dito ang pag-unawa ay *walang sinasamba na totoo kundi si Allāh*, hindi ito nangangahulugan na: 'walang Tagapaglikha kundi si Allāh' o 'walang may kakayahang lumalang kundi si Allāh' o 'walang umiiral kundi si Allāh'. Ang pahayag na ito ay may dalawang Saligan:

1. **Ang pagkakaila.** Ito ay napapaloob sa pagsabi natin ng *Lā Ilāha*. Walang Diyos, sapagkat ikinaila nito ang pagkadiyos sa lahat ng bagay.
2. **Ang pagkilala.** Ito ay napapaloob sa pagsabi natin ng *Illallāh*. Kundi si Allāh, sapagkat kinilala nito na ang pagkadiyos ay ukol kay Allāh lamang: wala Siyang katambal.

Samakatuwid, walang sasambahin kundi si Allāh lamang at hindi ipinahihintulot na magbaling ng anuman sa mga uri ng pagsamba sa iba bukod pa kay Allāh. Kaya ang sinumang nagsasabi ng *Lā Ilāha Illallāh*, nang nalalaman niya ang kahulugan nito at kumikilos ayon sa hinihiling nito gaya ng pagtangga sa Shirk at pagkilala sa kaisahan ni Allāh, kalakip ng matatag na paniniwala sa isinasaad nito at ng pagkilos ayon dito, siya talaga ang Muslim. Ang sinumang kumikilos ayon sa hinihiling ng *Lā Ilāha Illallāh*, ngunit walang paniniwala rito, siya ay isang Munāfiq;¹ ang sinumang kumikilos nang salungat sa hinihiling nito gaya ng paggawa ng

¹ Nagkukunwari o nagpapanggap na sumasampalataya sa Islam.

Shirk ay Mushrik na Kāfir;¹ kahit pa man sabihin niya ito sa pamamagitan ng kanyang bibig.

Ang Kapakinabangang Dulot ng *Lā Ilāha Illallāh*

Ang pahayag na ito ay may maraming kapakinabangan at mga bungang idinudulot. Ang mga sumusunod ang ilan sa mga ito:

1. Na ito ay isang dahilang humahadlang upang manatili magpakailanman sa Impiyerno ang sinumang naniniwala sa Tawhīd na naging karapat-dapat na pumasok sa Impiyerno (dahil sa mga nagawang masama). Nasasaad sa Hadīth sa Sahīh al-Bukhārī at Sahīh Muslim na ang Propeta (SAS) ay nagsabi:

“Ilalabas sa Impiyerno ang sinumang nagsabi ng *Lā Ilāha Illallāh* habang sa kanyang puso ay may kasimbibat ng isang butil na trigo na kabutihan, at ang sinumang nagsabi ng *Lā Ilāha Illallāh* habang sa kanyang puso ay may kasimbibat ng isang butil na trigo na

¹ Isang di-Muslim o isang tumatangging sumampalataya sa Islam.

kabutihan, at ilalabas din sa Impiyerno ang sinumang nagsabi ng *Lā Ilāha Illallāh* habang sa kanyang puso ay may kasimbigat ng isang butil na alabok na kabutihan.”

2. Alang-alang dito ay nilikha ang jinni at ang tao. Sinabi ni Allāh:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“At hindi Ko nilikha ang Jinnī at ang Tao bagkus upang sambahin nila Ako.”
(51:56)

3. Ito rin ang dahilan kaya isinugo ang mga Sugo at ibinaba ang mga Banal na Aklat. Sinabi Niya (21:25):

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَلَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“Wala Kaming isinugo bago ka pa na hindi Namin isiniwalat sa kanya na walang Diyos kundi Ako, kaya sambahin ninyo Ako.” (21:25)

4. Ito ang susi ng pag-aanyaya ng mga sugo ni Allāh. Silang lahat ay nag-anyaya sa katuruang ito. Ang bawat isa sa kanila, ayon sa nasasaad sa Qur'ān, ay nagsasabi sa mga tao nila:

اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

“...Sambahin ninyo si Allāh; wala na kayong Diyos na iba pa sa Kanya ...”
(7:73)

5. Ito ang pinakamainam na binabanggit sa paggunita kay Allāh, gaya nga ng sinabi ng Propeta (SAS):

“Ang pinakamainam na sinabi ko at ng mga propeta na nauna sa akin ay *Lā ilāha illallāh, waḥdahu lā Sharika lah*. [Walang Diyos kundi si Allāh—tanging Siya lamang: wala Siyang katambal].”

Mga Kundisyon ng *Lā Ilāha Illallāh*

Ang paniniwala sa *Lā Ilāha Illallāh* ay may pitong kundisyon; hindi magiging makabuluhan ang pagbigkas niyon kung hindi nabuo ang mga

ito at sinunod ng tao ang mga ito nang walang pagsalungat sa anuman sa mga ito.

1. Ang Kaalaman – *AL ILM*

Ito ay ang kaalaman sa kahulugan nito batay sa pagkakaila (na may iba pang totoong Diyos) at pagkilala (na tanging si Allāh ang totoong Diyos) at batay sa anumang gawaing hinihiling nito. Samakatuwid, kapag nalaman ng isang tao na si Allāh ang kailangang sambahin lamang, na ang pag-samba sa iba bukod sa Kanya ay walang saysay at gumawa siya ayon sa hinihiling ng ka-lamang iyon, siya ay talagang nakaaalam sa kahulugan ng *Lā ilāha illallāh*. Sinabi ni Allah:

“Kaya pakaalaman mo na walang Diyos kundi si Allah,...” (47:19)

Sinabi naman ng Sugo (SAS):

“Ang sinumang mamatay at nalalaman niya na walang Diyos kundi si Allah, papasok siya sa Paraiso.”

2. Ang Katiyakan – *AL YAQEEN*

Ito ay nangangahulugang bibigkasin ang Shahādah: *Lā ilāha illallāh* ayon sa katiyakang ikinapapanatag ng puso nang hindi pinapasukan ng anumang pag-aalinlangang ihinahasik ng mga demonyong jinnī, tao at mga maka-demonyong tao. Manapa’y sinasabi ito nang may ganap na katiyakan sa ipinahihiwatig nito. Nagsabi si Allāh:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا

“Ang mga sumasampalataya lamang ay ang mga naniwala kay Allah sa Kanyang Sugo, at pagkatapos ay hindi sila nag-alinlangan ...” (49:15)

Sinabi naman ng Sugo (SAS):

“Sumasaksi ako na walang Diyos kundi si Allāh at ako ay Sugo ni Allāh. Walang makikipagtagpo kay Allāh na isang taong hindi nagdududa sa dalawang [pagsasaksing] ito nang hindi papasok sa Paraiso.”

3. Ang Pagtanggap – *AL QABOOL*

Nangangahulugan ito na tatanggapin ang lahat na hinihiling ng paniniwala sa *Lā Ilāha Illallāh*, sa isip at sa salita. Kaya naman paniniwalaan ang mga Kapahayagan ni Allāh at ang lahat ng nasasaad mula sa Sugo (SAS). Tatanggapin ang lahat ng ito, at walang anumang tatanggihan sa mga ito. Sinabi ni Allāh:

أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ
بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَّا يُفَرِّقُونَ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ
رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

“Sumampalataya ang Sugo sa ibinaba sa kanya mula sa kanyang Panginoon, at *gayon din* ang mga Mananampalataya. Bawat isa ay sumampalataya kay Allāh, sa mga anghel Niya, sa mga Aklat Niya, at sa mga sugo Niya. 'Hindi kami nagtangi-tangi sa mga sugo,' *sabi nila*. At sinabi *pa* nila: 'Narinig namin at tumalima kami; *igawad Mo po* ang

Iyong kapatawaran, Panginoon namin; at sa Iyo ang Hantungan.' ” (2:285)

Pumapasok sa larangan ng pagtangga at kawalan ng pagtanggap ang sinumang tumututol o tumatangi sa ilan sa mga patakaran o mga kaparusahan na itinakda ng Shari'ah (Batas ng Islām), gaya ng mga tumututol sa parusang iginagawad sa salang pagnanakaw o pangangalunya, o sa pag-aasawa ng higit sa isa, o sa paraan ng paghahati ng mana, at iba pa. Sinabi ni Allāh:

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا
أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ

“Hindi nararapat para sa lalaking mananampalataya ni sa babaeng mananampalataya, kapag nagtakda si Allāh at ang Kanyang sugo ng isang kautusan, na magkakaroon pa sila ng pagpipilian sa kanilang pagpapasya ...” (33:36)

4. Ang Pagpapaakay – *AL INQIYAD*

Ito ay ang pagsuko at ang pagpapaakay sa pamamagitan ng pagsagawa sa ipinahi-

hiwatig ng *Lā Ilāha Illallāh*. Marahil ang pagkakaiba sa pagitan ng pagpapaakay at ng pagtanggap ay: ang pagtanggap ay ang pagpapahayag ng pagtanggap sa kawastuhan ng kahulugan nito sa pamamagitan ng salita; samantalang ang pagpapaakay naman ay ang pagsunod sa pamamagitan ng mga paggawa. Kapag nalaman ng isang tao ang kahulugan ng *Lā Ilāha Illallāh*, naniwala rito nang may katiyakan, at tinanggap ito ngunit hindi naman siya nagpaakay, hindi nagpasakop, hindi sumuko, at hindi niya ginawa ang hinihiling ng kanyang nalaman, tunay na iyon ay wala ring mabuting maidudulot sa kanya. Sinabi ni Allāh:

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلَمُوا لَهُ

“At magbalik-loob kayo sa inyong Panginoon at sumuko kayo sa Kanya ...” (39:54)

At sinabi pa Niya (4:65):

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ
ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا
تَسْلِيمًا

“Kaya hindi nga, sumpa man sa iyong Panginoon, hindi sila sumasampalataya hangga’t hindi ka nila ginagawang tagahatol sa anumang hidwaang namamagitan sa kanila, at pagkatapos ay hindi sila nakakasumpong sa kanilang mga sarili ng pagtutol sa anumang inihatol mo at nagpapasakop sila nang tunay na pagpapasakop.”

5. Ang Katapatan – *AS SIDQ*

Ito ay ang katapatan kay Allāh, sa pamamagitan ng pagiging tapat sa pananampalataya at tapat sa Pinaniniwalaan. Sinabi si Allāh:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

“O mga sumampalataya, mangilag kayong magkasala kay Allāh at maging kasama kayo ng mga tapat.”(9:119)

Sinabi naman ng Sugo (SAS):

“Ang sinumang magsabi ng Lā Ilāha Illallāh nang tapat mula sa kanyang puso, papasok siya sa Paraiso.”

Samakatuwid, kung binigkas man ng isang tao ang Shahādah sa pamamagitan ng kanyang dila ngunit tinanggihan naman sa puso ang ipinahihiwatig nito, hindi makapagliligtas iyon sa kanya; sa halip ay pumapasok lamang siya sa hanay ng mga Munāfiq. Kabilang din sa sumasalungat sa katapatan ay ang pagpapasinungaling sa anumang inihatid ng Sugo (SAS) na katuruan o ang pagpapasinungaling sa ilan sa inihatid niya, sapagkat si Allāh ay nagutos sa atin na tumalima at maniwala sa Sugo (SAS), at iniugnay pa nga Niya iyon sa pagtalima sa Kanya. Sinabi Niya:

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

“Sabihin mo: “Tumalima kayo kay Allāh at tumalima kayo sa Sugo; ...”(24:54)

6. Ang Kawagasan – **AL IKHLAS**

Ito ay ang pagdadalisay ng tao sa kanyang kilos o gawa, sa pamamagitan ng matuwid

na hangarin, mula sa lahat ng bahid ng Shirk. Iyon ay nangangahulugang mamu-

mutawi sa kanya ang lahat ng mga salita at mga gawa upang wagas na iukol kay Allāh. Hahangaring makamit ang pagkalugod Niya, nang walang bahid ng pagpapakitang-tao, o ng hangaring mapuri ng tao o, ng layuning magtamo ng kapakinabangan, o ng pansariling hangarin, o ng pagnanasang hayag o lihim, o ng udyok ng pagkilos dala ng pag-big sa isang tao o pananaw sa buhay o prinsipyo o partidong sinusunod nang walang pagsasaalang-alang sa patnubay buhat kay Allāh. Manapa'y kailangang siya, sa kanyang gawain, ay naghahangad na makamit ang ikalulugod ni Allāh at ang kaligtasan sa Kabilang-buhay. Huwag ibaling ang puso sa kahit sinumang nilikha dahil sa pagnanais na magkamit mula rito ng gantimpala o pagpapasalamat. Sinabi ni Allāh:

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ

“Tunay ngang ukol kay Allāh ang wagas na pagsamba ...”(39:3)

At sinabi pa Niya (98:5):

وَمَا أَمْرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ

“At walang iniutos sa kanila kundi sambahin nila si Allāh, habang wagas na inuukol sa Kanya ang pagsamba ...”(98:5)

Nasasaad naman sa Sahīh al-Bukhārī at Sahīh Muslim, sa Hadīth na isinalaysay ni ‘Utbān, na ang sabi ng Sugo (SAS):

“At tunay na si Allāh ay nagkait nga sa Impiyerno ng sinumang nagpahayag ng Lā Ilāha Illallāh, na naghahangad sa pamamagitan niyon ng ikalulugod ni Allāh.”

7. Ang Pag-ibig – ***AL MAHABBAH***

Ang tinutukoy rito ay ang pag-ibig sa dakilang Pahayag na ito, at sa ipinahihiwatig nito at sa hinihiling nito. Samakatuwid, iibigin si Allāh at ang Kanyang Sugo (SAS), pangingibabawin ang pag-ibig sa Kanilang dalawa higit sa lahat ng pag-ibig, at gagampanan ang mga kundisyong hinihingi ng pag-ibig na ito at ang mga hinihiling na gawain para rito. Iibigin si Allāh nang may

kalakip na pagpipitagan, pagdakila, takot, at pag-asa. Ibigin ang iniibig ni Allāh na mga

pook gaya ng Makkah, Madīnah, at mga masjid—sa kabuuan; mga panahon na gaya ng buwan ng Ramadān, unang sampung araw sa buwan ng Dhul Hijjah at iba pa; mga persona na gaya ng mga propeta, mga sugo, mga anghel, mga matapat na tao, mga Shahīd (taong namatay na nakikipaglaban alang-alang sa Islām.), at mga matuwid na tao; mga gawaing panrelihiyon na gaya ng pagsasagawa ng *salāh*, pagbibigay ng *zakāh*, pag-aayuno, at pagsasagawa ng *hajj*; mga salita na gaya ng pagbigkas ng *dhikr*¹ at pagbabasa ng Qurʾān.

Kabilang din sa pag-ibig na ibigin ang mga iniibig ni Allāh nang higit kaysa sa mga iniibig ng sarili, mga pinakaaasam-asam nito, at mga minimithi nito. Bahagi rin ng pag-ibig kay Allāh na kasuklaman ang kinasusuklaman Niya: kinasusuklaman ang mga walang pananampalataya, ang

¹ Ang literal na kahulugan nito ay pagbangit o pag-alaala. Ito ay maikling pananalita sa wikang Arabe, na itinuro ni Propeta Muhammad (SAS), na binabanggit bilang panalangin o pag-alaala o pagluluwalhati kay Allah.

kawalang-pananampalataya, ang kasuwailan, at ang pagsuway.

Sinabi ni Allāh :

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

“O mga sumampalataya, ang sinumang tatalikod sa inyo sa kanyang relihiyon, magdadala si Allāh ng mga taong Kanyang iibigin at iibig sa Kanya, na mga mapagpakumbaba sa mga Mananampalataya, mga mabagsik sa mga Tumatangging sumampalataya. Makikibaka sila sa landas ni Allāh at hindi sila mangangamba sa paninisi ng naninisi. ...”(5:54)

III. Ang Kahulugan ng *Muhammad Rasūlullāh*

Ang *Muhammad Rasūlullāh* (si Muhammad ay Sugo ni Allāh) ay ang pagkilala sa salita at sa isip na siya ay Lingkod at Sugo ni Allāh sa lahat ng tao, at ang

pagkilos at paggawa ayon sa hinihiling ng pagkilalang ito, gaya ng pagtalima sa kanya sa anumang ipinag-utos niya, paniniwala sa anumang sinabi niya, pag-iwas sa anumang ipinagbawal niya at sinaway, at hindi

sasambahin si Allāh kung hindi ayon sa kanyang itinagubilin. Ang pagsaksi na si Muhammad ay Sugo ni Allāh ay may dalawang Haligi o Batayan: **Lingkod ni Allāh** at **Sugo ni Allāh**. Ang dalawang ito ay humahadlang sa pagpapalabis at pagsasawalang-bahala sa karapatan niya. Siya ang Lingkod at ang Sugo ni Allāh at siya ang pinakaganap na nilikha dahil sa dalawang marangal na katangiang ito. Ang kahulugan ng **Lingkod** dito ay ang *mananambang alipin*. Ibig sabihin: siya ay isang taong nilikha na nilalang mula sa kung saan nagmula ang mga tao; nangyayari sa kanya ang nangyayari sa kanila. Sinabi ni Allāh:

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ

“Sabihin mo: “Ako ay tao lamang na tulad niyo ...”(18:110)

At ang sabi pa Niya:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيَّ عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا

“Ang papuri ay ukol kay Allāh na nagbaba sa Kanyang lingkod ng Aklat at hindi Niya ito nilagyan ng kabaluktutan.” (18:1)

Ang kahulugan naman ng *Sugo* ay ang *isinugo* sa lahat ng tao dala ang paanyaya sa pagsamba kay Allāh, bilang tagapaghatid ng nakalulugod na balita at tagapagbabala. Sa pagsaksi sa kanya (SAS) sa pamamagitan ng dalawang katangiang ito (Lingkod at Sugo) ay nahahadlangan ang pagpapalabis at pagwawalang-bahala sa kanyang karapatan. Kaya nga lamang mayroong maraming nag-aangking kabilang diumano sa mga tagasunod niya na nagpapalabis at nagpasobra kaugnay sa kanyang karapatan hanggang sa inangat na siya, mula sa antas ng pagiging mananamba hanggang sa antas na pinag-uukulan ng pagsamba bukod pa kay Allāh. Hinihingan siya ng saklolo bukod pa kay Allāh. Hinihilingan siya ng bagay na walang may kakayahang magbigay kundi si Allāh, gaya ng pagtugon sa mga pangangailangan at pag-aalis ng mga kapighatian. May iba namang nagkakaila sa kanyang mensahe o nagsasawalang-bahala sa pagsunod sa kanya o naniniwala sa mga pahayag na sumasalungat sa mensaheng hinatid niya.

IV. Mga Haligi ng Pananampalataya

Nalalaman natin, batay sa mga katibayan buhat sa Qur’ān at Hadīth, na ang mabuting mga gawa

at mga salita ay nagkakaroon lamang ng kabuluhan at tinatanggap kapag nagmula sa wastong paniniwala. Samakatuwid, kung ang paniniwala ay hindi tama, mawawalan ng

kabuluhan ang lahat ng mga gawa at salitang nagmula rito gaya ng sinabi ni Allāh (5:5):

وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“... At ang sinumang tumanggi sa Pananampalataya, nawalan na ng kabuluhan ang kanyang gawa at siya sa Kabilang-buhay ay kabilang sa mga talunan.” (5:5)

At ng sinabi pa Niya:

وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ
لَيَحْبِطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“At talaga ngang isiniwalat sa iyo at sa mga nauna sa iyo na talaga namang kung nagtambal ka kay Allāh ay talagang mawawalan nga ng kabuluhan ang iyong gawa at tiyak na ikaw ay mapapabilang sa mga talunan ...”(39:65)

Ipinakikita ng Aklat ni Allāh at ng Hadīth ng Kanyang Sugo (SAS) na ang wastong paniniwala ay nakabatay sa paniniwala:

1. Kay Allāh,
2. Sa Kanyang mga anghel,
3. Sa Kanyang mga aklat,
4. Sa Kanyang mga sugo,
5. Sa Huling Araw, at
6. Sa Tadhana at Pagtatakda—ang mabuti at masama nito.

Ang anim na ito ang Saligan ng Wastong Paniniwala na ibinaba kasama ng mga ito ang Mahal na Aklat ni Allāh at isinugong kasama ng mga ito ang Kanyang Sugo na si Muhammad (SAS). Tinatawag ang mga ito na mga Haligi ng pananampalataya.

1. Ang Paniniwala kay Allah

Bahagi ng pananampalataya kay Allāh ay ang maniwala na Siya ang totoong Diyos na karapat-dapat na Sambahin at wala nang iba pa sapagkat Siya ang Tagapaglikha ng mga tao, ang Nagbibiyaya sa kanila, ang Nagtutustos sa mga pangangailangan nila, ang Nakaaalam ng

kanilang inililihim at inihahayag, at ang Maykakahayang maggantimpala sa masunurin sa kanila at magparusa sa suwail sa kanila. Alangalang sa Pagsambang ito ay nilikha ni Allāh ang Jinnī at ang Tao at ipinag-utos Niya iyon sa kanila, gaya ng sinabi Niya:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ
وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

“Hindi Ko nilikha ang jinni at ang tao bagkus upang sambahin nila Ako. Hindi Ako nagnanais mula sa kanila ng anumang panustos at hindi Ako nagnanais na pakainin nila Ako. Tunay na si Allāh ay ang Tagapagtustos, ang may matatag na lakas.”
(51:56-58)

Isinugo ni Allāh ang mga Sugo at ibinaba Niya ang mga Aklat upang ilahad ang katotohanang ito, upang anyayahan ang mga tao sa katotohanang ito at upang magbigay-babala laban sa anumang sumasalungat dito, gaya ng sinabi Niya:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ

“Talaga ngang nagpadala Kami sa bawat *Ummah* (kalipunan o pamayanan) ng isang sugo na *nagsasabi*: ‘Sambahin ninyo si Allāh at iwaksi ninyo ang diyus-diyusan.’ ” (16:36)

Ang pinakadiwa ng Pagsamba na ito ay ang iukol kay Allāh ang lahat ng uri ng pagsambang isinasagawa ng tao gaya ng panalangin, pangamba, pag-asa, dasal, pag-aayuno, pag-aalay, pamamanata at iba pang mga uri ng pagsamba, sa paraang may pagpapakumbaba sa Kanya, may pag-asa at may takot, kalakip ang lubos na pag-ibig sa Kanya at pagpapakaaba sa kadakilaan Niya. Ang nakararaming bahagi ng Qur’ān ay ibinaba dahil sa dakilang simulaing ito, gaya ng sinabi Niya (39:2-3):

فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ - أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ

“...Samakatuwid sambahin mo si Allāh, habang wagas na inuukol sa Kanya ang pagsamba. Tunay ngang ukol kay Allāh ang wagas na pagsamba ...” (39:2-3)

At sinabi pa Niya:

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

“At iniatas ng iyong Panginoon na wala na kayong sasambahin kundi Siya, ...” (17:23)

At sinabi pa Niya:

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

“Kaya dumalangin kayo kay Allāh, habang wagas na inuukol sa Kanya ang pagsamba, kahit pa man masuklam ang mga Tumatangging Sumampalataya.” (40:14)

Bahagi rin ng pananampalataya kay Allāh ang maniwala sa lahat ng tungkulin at obligasyong ibinigay Niya sa kanyang mga lingkod gaya ng **Limang Haligi ng Islām** na isinasagawa nang hayagan. Ang mga ito ay ang sumusunod:

1. Ang pagsaksi na walang totoong Diyos kundi si Allāh at si Muhammad ay Sugo ni Allāh,
2. Ang pagsasagawa ng *ṣalāh*,
3. Ang pagbibigay ng *zakāh*,
4. Ang pag-aayuno sa buwan ng *Ramadān*, at
5. Ang pagsasagawa ng *hajj* sa Banal na Bahay ni Allāh para sa sinumang may kakayahang makarating roon.

At iba pang mga tungkulin na nabanggit sa Shaṛīḥ o Batas ng Islām. Ang pinakamahalaga at pinakadakila sa Limang Haliging ito ng Islām

ay ang Shahādah o Pagsaksi na walang totoong Diyos kundi si Allāh at si Muhammad ay Sugo ni Allāh.

Bahagi rin ng pananampalataya kay Allāh ay ang maniwala na Siya ang Tagapaglikha ng mga nilalang, ang Tagapangasiwa ng kanilang mga kapakanan, at ang Tagapamahala sa kanila sa pamamagitan ng Kanyang kaalaman at Kanyang kapangyarihan ayon sa kung ano ang niloloob Niya; na Siya rin ang Nagmamay-ari ng Mundo at Kabilang-buhay, at ang Panginoon ng lahat ng mga nilalang—wala nang Tagapaglikha bukod pa sa Kanya at wala nang Panginoon maliban pa sa Kanya; na Siya ay nagsugo ng mga sugo at nagpababa ng mga Banal na Aklat upang ituwid ang mga tao at anyayahan sila sa ikaliligtas nila at sa ikabubuti nila sa Mundo at sa Kabilang-buhay; na Siya ay walang katambal sa lahat ng mga nabanggit na iyon. Sinabi Niya:

اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

“Si Allāh ay Tagapaglikha ng bawat bagay, at Siya ay Pinananaligan sa lahat ng bagay.”
(39:62)

Bahagi pa rin ng pananampalataya kay Allāh ang maniwala sa Kanyang napakagandang mga pangalan at Kanyang napakataas na mga katangian na nasasaad sa Kanyang Mahal na Aklat at naisalaysay mula sa Kanyang mapagkakatiwalaang Sugo. Paniniwalaan ang mga ito nang walang **Tahrif** (pagpapalit ng kahulugan), walang **Ta'til** (pag-aalis ng kahulugan), walang **Takyif** (paglalarawan ng kahulugan), at walang **Tamthil** (paghahalintulad), kalakip ng paniniwala sa ipinahihiwatig ng mga ito na mga dakilang kahulugan na siyang mga ‘paglalarawan’ kay Allāh. Kailangang ‘ilarawan’ Siya sa pamamagitan ng mga ito sa paraang naaangkop sa Kanya, nang hindi Siya iwinawangis sa Kanyang nilikha sa anuman sa Kanyang mga katangian, gaya ng sinabi Niya (42:11):

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“...Walang anumang katulad sa Kanya. At Siya ang Nakaririnig, ang Nakakikita.”
(42:11)

Napapaloob din sa pananampalataya kay Allah ang paniniwala na ang pananampalataya ay sa salita at sa gawa, nadadagdagan sa pamamagitan ng pagtalima at nababawasan sa pamamagitan ng

pagsuway; at hindi ipinahihintulot na paratangan na kafir ang isa sa mga muslim dahil sa nagawang anumang pagsuway na mababa sa shirk at kufr (kawalang pananampalataya), gaya ng pangangalunya, pagnanakaw, pakikinabang sa riba¹, pag-inum ng mga nakalalasing, pagsuway sa mga magulang, at iba pa mga malalaking kasalanan hanggat hindi naman itinuturing niyon na ipinahihintulot ang mga iyon. Batay sa sinabi ni Allah:

“Tunay na si Allah ay hindi magpapatawad na tambalan Siya ngunit magpapatawad Siya sa anumang iba pa roon sa kaninumang loloobin Niya. Ang sinumang nagtatambal kay Allah ay nakagawa na ng mabigat na kasalanan.” (4:48)

Bahagi ng pananampalataya kay Allah ang umibig ng dahil sa Kanya at ang masuklam ng dahil sa Kanya, ang pagkampi ng dahil sa Kanya

¹ Anumang patubo na nakukuha sa pautang, sa deposito sa banko at iba pa.

at ang pagsalungat ng dahil sa Kanya. Iibigin at kakampiyan ng mananampalataya ang mga mananampalataya at kasusuklaman at

kakalabanin ang mga di-mananampalataya na nasusuklam at kumakalaban sa Islam.

2. Ang Paniniwala sa mga Anghel

Saklaw ng paniniwala sa mga anghel ang pangkalahatan at detalyadong paniniwala. Naniniwala ang isang Muslim na si Allāh ay mayroong mga anghel na nilikha Niya at binigyan ng likas na pagtalima sa Kanya. Sila ay maraming uri; mayroon sa kanila na mga itinalaga sa pagpasan ng Trono ni Allāh, mayroon sa kanila na mga tagabantay ng Paraiso at Impiyerno, at mayroon sa kanilang mga itinalaga sa pagtatala ng mga gawa ng tao.

Pinaniniwalaan natin sa detalye ang mga anghel na binanggit mismo ni Allāh at ng Kanyang Sugo (SAS) ang mga pangalan, gaya nina Jibrīl, Mikā'il, Mālik na tagabantay ng Impiyerno, at Isrāfīl na nakatalaga sa pag-hip ng Tambuli.

Ayon kay 'Ā'ishah (RA),¹ ang Propeta (SAS) ay nagsabi:

“Nilikha ang mga anghel mula sa liwanag, nilikha ang mga jinnī mula sa apoy na walang usok, at nilikha si Adan ayon sa nailarawan² na sa inyo.” Ang Hadīth na ito ay itinala ni Imām Muslim.

3. Ang Paniniwala sa mga Aklat

Kinakailangang maniwala sa kabuuan na si Allāh ay nagpababa ng mga banal na aklat sa Kanyang mga propeta at Kanyang mga sugo upang linawin ang Kanyang karapatan at upang mag-anyaya sa pagsamba sa Kanya lamang. Nani-niwala tayo sa detalye ng mga aklat na binanggit mismo ni Allāh ang mga pangalan gaya ng *Tawrah*, *Zabūr*, *Injil*³ at *Qur'ān*.

¹ (RA): *Raḍiyallāhu 'Anhu* para sa lalaki, *Raḍiyallāhu 'Anhā* para sa babae, *Raḍiyallāhu 'Anhum* para sa marami; ang ibig sabihin nito ay: Kalugdan siya (o sila) ni Allah. Ito ay panalanging binabanggit sa tuwing nababanggit ang pangalan o taguri ng kasamahan o asawa ni Propeta Muhammad (SAS).

² Nilikha si Adan mula sa alabok.

³ Ang *Tawrah*, ang *Zabūr* at ang *Injil* ay ang mga pangalan sa wikang Arabe ng mga orihinal na aklat na ipinahayag ng Diyos kina Propeta Moises, Propeta David at Propeta Jesus (Sumakanila ang Kapayapaan at Pagpapala ni Allah), alinsunod sa pagkakasunod-sunod. Ang *Penatateuch* sa Matandang Tipan ng Bibliya ng mga Kristiyano o ang Torah ng mga Hudyo, na sinasabing

Ang Qur'ān ang pinakamainam sa lahat ng mga banal na Aklat at ang pangwakas sa lahat. Ito ang tagapangalaga sa mga naunang aklat at ang nagpapatotoo sa mga iyon. Ito ang kailangang sundin at isabatas ng sambayanang Muslim, kalakip ng mga Sunnah¹ na napatotohanang mula sa Sugo (SAS) sapagkat ipinadala ni Allāh ang Kanyang Sugo na si Muhammad (SAS) bilang Sugo sa lahat ng jinni at tao. Ibinaba Niya sa kanya ang Qur'ān upang siyang humatol sa kanila at ginawa

Niya ito na lunas sa mga puso, tagapagbigay-linaw sa bawat bagay, patnubay, at awa para sa mga nilalang, gaya ng sinabi Niya:

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

ipinahayag kay Moises; ang Salmo (*Psalms*) sa Matandang Tipan, na sinasabing ipinahayag ka David ngunit ayon naman sa ilang mga eskolar ng Bibliya ay hindi lamang si David ang sumulat; at ang Bagong Tipan sa kabuuan, ang mga Evangelio ayon kina Mateo, Marcos, Lucas at Juan, ang mga sulat ni Pablo at iba pang aklat sa Bagong Tipan; ang lahat ng mga ito ay hindi kinikilala ng Islam na siyang mga orihinal na aklat na ipinahayag ng Diyos kina Moises, David at Jesus. Ang Tagapagsalin. Sulaiman Idris Alojado.

¹ Ang Sunnah, na may malaking titik na S, ay tumtukoy sa kung ano ang sinabi, ang ginawa at ang sinang-ayunan ng Propeta Muhammad (SAS). Ang sunnah naman, na may maliit na titik na s, ay tumutukoy sa gawaing kanais-nais gawin dahil ayon sa Sunnah ng Propeta. Ang gawaing sunnah ay kanais-nais ngunit hindi tungkuling isagawa.

“At ito ay pinagpalang Aklat na Aming ibinaba, kaya sundin ninyo ito at mangilag kayong magkasala nang harinawa kayo ay kaawaan.” (6:155)

Sinabi pa Niya:

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى
لِّلْمُسْلِمِينَ

“... At Kami ay nagpababa sa iyo ang Aklat bilang tagapagbigay-linaw sa bawat bagay, patnubay, awa, at nakalulugod na balita para sa mga Muslim.” (16:89)

4. Ang Paniniwala sa mga Sugo

Kinakailangang maniwala sa mga Sugo, sa kabuuan at sa detalye. Naniniwala tayo na si Allāh ay nagsugo sa Kanyang mga lingkod ng mga sugo bilang mga tagapaghatid ng nakalulugod na balita, mga tagapagbabala, at mga tagapag-anyaya sa katotohanan. Ang sinumang tumugon sa kanila ay magtatamo ng kaligtasan at ang sinumang sumalungat sa kanila ay masasadlak sa kabiguan at pagsisisi. Ang pangwakas at pinakamainam sa lahat ng mga

Sugo ay ang ating Propeta na si Muhammad (SAS), gaya ng sinabi ni Allāh:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ

“At tunay ngang nagsugo Kami sa bawat kalipunan ng sugo *na nagsasabi*: 'Sambahin ninyo si Allāh at iwaksi ninyo ang diyus-diyusan'...” (16:36)

At sinabi pa Niya:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ
النَّبِيِّينَ

“Si Muhammad ay hindi ama ng sinuman sa inyong mga kalalakihan, subalit siya ang Sugong ni Allāh at ang pangwakas sa mga Propeta.” (33:40)

Ang sinuman sa kanila na binanggit ni Allāh ang pangalan o napatunayang binanggit ng Sugong ni Allāh (SAS) ang pangalan ay paniniwalaan natin sa detalye at nang tiyakan, tulad nina Noah, Hūd, Sālih, Abraham at iba pa—ang pinaka-

mainam na pagpapala at pinakadalisay na pagbati ay makamit nilang lahat at ng ating Propeta.

5. Ang Paniniwala sa Huling Araw

Napapaloob dito ang paniniwala sa lahat ng ipinabatid ni Allāh at ng Kanyang Sugo (SAS) tungkol sa mga mangyayari pagkatapos ng kamatayan, gaya ng pagsubok na daranasin ng patay sa loob ng libingan, at pagdurusang o ginhawang daranasin nito sa libingan; at sa mga masasaksihan sa Araw ng Pagkabuhay, gaya ng mga kahila-hilakbot na mga bagay, mga paghihirap, pagtawid sa sirāt,¹ pagtitimbang ng mga nagawa, pagtutuos, paggagantimpala, at pagbubuklat ng mga talaan ng mga mabuti't masamang gawa sa harap ng mga tao: mayroon sa kanilang kukunin ang kanyang talaan sa pamamagitan ng kanang kamay o kaliwang kamay o hindi kaya'y kukunin mula sa likuran.

Napapaloob din doon ang paniniwala sa hawd² na inuman ng ating Propeta na si Muhammad (SAS), ang paniniwala sa Paraiso at Impiyerno,

¹ Ito ay daang manipis pa sa buhok at matalas pa sa espada na itatayo sa ibabaw ng Impiyerno at dadaanan ng mga tao.

² Ang hawd ay ang lawa ng Propeta (SAS). Hindi na mauuhaw kailanman ang sinumang makainom doon.

ang pagkakita ng mga Mananampalataya sa kanilang Panginoon, ang pakikipag-usap Niya sa kanila, at iba pang mga nasasaad sa Qur'ān at mga Hadīth na tunay na nagmula sa Sugo ni Allāh (SAS). Kinakailangang sampalatayanan at paniwalaan ang lahat ng mga iyon sa paraang ipinaliwanag ni Allāh at ng Kanyang Sugo (SAS).

6. Ang Paniniwala sa Tadhana at Pagtatakda

Ang paniniwala rito ay naglalaman ng apat na sangkap:

1. **Ang Kaalaman.** Na alam ni Allāh ang anumang nangyari, ang anumang nangyayari at ang anumang mangyayari. Alam Niya ang mga kalagayan ng Kanyang mga lingkod, ang mga makakamit na biyaya nila, ang mga taning ng kanilang buhay, ang kanilang mga gawa, at ang iba pang mga may kaugnayan sa kanila: walang nakalingid sa Kanya na anuman mula sa mga iyon, gaya ng sinabi Niya (8:75):

إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

“...Tunay na si Allāh sa bawat bagay ay Nakaaalam.” (8:75)

2. **Ang Pagsulat.** Ipinasulat ni Allāh ang lahat ng itinakda at itinadhana Niyang mangyari, gaya nga ng sinabi Niya:

وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ

“... At ang lahat ay itinala Namin sa aklat na naglilinaw.” (36:12)

3. **Ang Kalooban.** Maniwala sa nangingibabaw na kalooban ni Allāh: ang anumang niloob Niya ay mangyayari at ang anumang hindi Niya niloob ay hindi mangyayari, gaya nga ng sinabi Niya:

كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ

“Ganyan si Allāh, ginagawa Niya ang anumang niloob Niya.” (3:40)

4. **Ang Paglikha.** Nilikha Niya ang lahat ng mga umiiral; wala nang tagapaglikha na iba pa bukod sa Kanya at wala nang Panginoon maliban pa sa Kanya, gaya ng sinabi Niya:

ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ

“Iyan si Allāh, ang inyong Panginoon: walang Diyos kundi Siya, ang Tagapaglikha ng bawat bagay; kaya sambahin ninyo Siya, at Siya ang Tagapangalaga ng bawat bagay.” (6:102)

V. Ang mga Nakalalabag sa Islām

Maaaring lumabas ang isang Muslim sa kanyang Relihiyon sa pamamagitan ng maraming uri ng mga bagay na Nakalalabag sa Islām. Kabilang sa pinakamapanganib at pinakamadalas na mangyari sa mga ito ay ang sampung ito:

1. Ang Shirk o Pagtatambal kay Allāh.

Sinabi Niya:

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ
النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

“...Tunay na ang sinumang magtambal kay Allāh ay ipinagkait na ni Allāh sa kanya ang Paraiso at ang magiging tuluyan niya ay ang Apoy. At

mawawalan ang mga Lumalabag sa katarungan ng mga tagatulong.” (5:72) Kabilang din sa Shirk ang pananalangin sa mga patay na, ang pagpapasaklolo sa kanila, ang pamamanata sa kanila, at ang pag-aalay sa kanila.

2. **Ang gumagawa ng mga tagapamagitan (*intermediary*) sa pagitan niya at ni Allāh**—pinananalanginan ang mga ito, hinihilingan ang mga ito ng Pamamagitan (*intercession*) at inaasahan ang mga ito—ay naging Kāfir na.
3. **Ang hindi nagturing na mga Kāfir ang mga Mushrik** o nag-alinlangan sa pagiging Kāfir nila o nagtuturing na tama ang kanilang paniniwala ay naging Kāfir na.
4. **Ang naniwala na ang patnubay ng iba pa sa Propeta (SAS) ay higit na perpekto kaysa sa patnubay nito**, o ang hatol ng iba pa rito ay higit na magaling kaysa sa hatol nito, siya ay isa nang Kāfir. Iyan ay katulad ng naniniwala na ang mga patakaran at ang mga batas na ginawa ng mga tao ay mainam pa kaysa sa Batas ng Islām, o na ang patakaran ng Islām ay hindi naaangkop na

ipatupad sa panahon ngayon, o na ito ang isang dahilan ng di-pagsulong ng mga Muslim, o nalilimitihan na lamang ang Islam sa ugnayan sa pagitan ng tao at kanyang Panginoon at hindi na ito manghi-himasok pa sa ibang mga aspeto ng buhay, o na naniniwalang ang pagpapatupad sa patakaran ni Allāh kaugnay sa pagputol ng kamay ng magnanakaw o pagbabato sa mangangalunyang may-asawa o dating may-asawa ay hindi nababagay sa panahon ngayon.

Napapaloob din dito ang paniniwalang ipinahihintulot na humatol nang hindi ayon sa Batas ni Allāh kaugnay sa mga mu'āmalah¹ o kaugnay sa pagpataw ng mga kaparusahan at iba pa, kahit pa man hindi maniwalang iyon ay mainam pa kaysa sa Batas ng Islām sapagkat sa pamamagitan niyon ay itinuring nang ipinahihintulot ang ipinagbawal ni Allāh. Ang bawat isang nagtuturing na ipinahihintulot ang ipinag-bawal ni Allāh, siya ay isang Kāfir.

¹ Ang mu'āmalah ay ang anumang gawaing ginagawa ng mga tao sa pagitan nila tulad halimbawa ng pagtitinda at pagbili, pangungutang at pagpapautang, paghingi at pagbibigay, pagpapamana at pagmamana at iba pang tulad nito.

5. Ang nasusuklam sa anuman sa katu-ruang inihatid ng Sugo (SAS), kahit pa man ginagampanan niya ito, ay naging Kāfir na. Sinabi ni Allāh:

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ

“Iyan ay sapagkat sila ay nasuklam sa ibinaba ni Allāh kaya naman pinawalang-kabuluhan Niya ang kanilang mga gawa.” (47:9)

6. Ang nangungutya sa anuman sa Relihiyon ng Sugo (SAS) o sa gan-timpala o sa kaparusahan nito ay naging Kāfir na. Sinabi ni Allāh:

قُلْ أِبَالَهُ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ - لَا تَعْتَدِرُوا
فَدَ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

“...Sabihin mo: 'Kay Allāh ba, sa Kanyang mga Tanda, at sa Kanyang Sugo kayo ay nangungutya? Huwag na kayong magdahilan; tumalikod na kayo sa pananampalataya pagkatapos ninyong manampalataya...” (9:65-66)

7. **Ang panggagaway.**¹ Ang nagsasagawa nito o tumatangkilik dito ay naging Kāfir na. Sinabi ni Allāh (2:102):

وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ

“...Ngunit hindi nagtuturo ang dalawang ito sa sinuman hangga’t hindi sinasabi ng mga ito: 'Kami ay tukso lamang, kaya huwag kang tumalikod sa pananampalataya.'...”

8. **Ang pagkampi at ang pakikipag-tulungan sa mga Mushrik laban sa kapwa mga Muslim.** Sinabi ni Allāh:

وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

¹ Ang panggagaway o sihr sa wikang Arabe ay ang anumang gawaing gumagamit ng karunungan itim o nagpapatulong sa mga jinn o mga masamang espiritu o mga maligno. Ang mga taong maituturing na nagsasagawa ng panggagaway ay ang mahikero, albularyo, mangkukulam, *faithhealer*, manggayuma, manghuhula, at iba pang maituturing na kabilang sa kanila. Subalit hindi lahat ng taong nag-aangkin o tinataguriang mahikero o albularyo o manghuhula ay mga tunay na manggagaway dahil ang iba sa kanila ay wala naman talagang kapangyarihang manggaway; nanunuba lamang sila ng mga uto-uto.

“... Ang sinuman sa inyo na gagawing tagatangkilik sila, tunay na siya ay kabilang na sa kanila. Tunay na si Allāh ay hindi nagpapatnubay sa mga taong Lumalabag sa katarungan.” (5:51)

9. Ang naniniwala na may mga tao na maaaring hindi masaklawan ng Batas na ipinahayag kay Muhammad (SAS), siya ay Kāfir na sapagkat ang sabi ni Allah:

وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“At ang sinumang maghahangad ng iba pa sa Islām bilang relihiyon, hindi matatanggap iyon sa kanya; at siya sa Kabilang-buhay ay kabilang sa mga talunan.” (3:85):

Hindi pinahihintulutan ang sinumang inabot ng mensahe ni Propeta Muhammad (SAS) na sumunod sa batas ng iba pa sa kanya o maniwalang ang kaligtasan ay nasa pagsunod sa pamamaraan na iba pa sa kanyang pamamaraan.

10. **Ang pag-ayaw sa Relihiyon ni Allāh (Islām):** hindi pinag-aaralan ito at hindi kumikilos ayon sa mga katuruan nito sapagkat ang sabi ni Allāh:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنْ مِنْ
الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ

“Sino pa ang higit na lumalabag sa katarungan kaysa sa kanya na pinaalalahanan na hinggil sa mga kapahayagan ng kanyang Panginoon at pagkatapos ay inayawan pa niya ang mga ito? Tunay na Kami, sa mga sumasalansang, ay maghihiganti.”
(32:22):

Iyan ay sa pamamagitan ng pag-ayaw na matutunan ang pangunahing katuruan ng Islām na sa pamamagitan nito ang tao ay nagiging Muslim. Hindi ibig sabihin nito na obligadong pag-aralan ang lahat ng detalye ng Islām.

Walang pinagkaiba sa lahat ng mga nakalalabag na ito sa pagitan ng taong seryoso o di-seryoso o nagbibiro, maliban

na lamang sa napilitan sapagkat wala siyang pananagutan sa ganitong kalagayan.

أصول العقيدة

بـاللغة الفلبينية (تاغالوغ)

إعداد

شعبة الجاليات في الزلفي

وَكَا لِبْرًا لِمَطْبُوعَاتِ الْبَيْتِ الْعِلْمِيِّ
وَرَأَى الشُّعْرَانَ الْإِسْلَامِيَّةَ الْإِقَافِ الدَّعْوَةَ وَالْإِسْلَامِيَّةَ
الْمَدِينَةَ الْعَرَبِيَّةَ الْمَشْرِقِيَّةَ

هـ ١٤٣٤